

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 1 Februari 1912.

Expedition: Kammakaregatan 6.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonsspris 20 öre pr petitrad.

32 årg.

Ellen Gulbranson.

En af vårt lands förnämsta och i utlandet vidt berömda operasångerskor, Ellen Nordgren-Gulbranson, har i dessa dagar firat sitt 25-års jubileum som sångartist. Hon tillhör dock icke numera sitt fädernesland, sedan hon för öfver 20 år sedan som gift bosatte sig i vårt f. d. »brödraland».

Såsom dagen för sitt 25-års jubileum hade hon valt den 20 sisl. januari, firande den med en stor Wagnerkonsert i Kristiania, då hon var föremål för en storartad hyllning. Egentligen skulle detta jubileum ha firats den 5 okt. förra året, ty det var den dagen 1886, som sångerskan först uppträdde inför allmänheten med en egen konsert i Stockholm på Vetenskapsakademien.

Hennes första debut på operascenen ägde rum något öfver två år därefter.

Ellen Gulbranson, född Nordgren, föddes i Stockholm den 4 mars 1863, dotter af bruksbokhållaren B. J. Nordgren och hans maka, född Kiehl. Från 1880 studerade hon sång ett par år vid härvarande konservatorium och sedan i Paris för den berömda sånglärarinnan fru Marchesi. Hennes första konsertdebut är nyss nämnd och hon lät vidare höra sig här på konserter till dess hennes första debut på vår operascen ägde rum den 10 jan. 1889 som *Amneris* i »Aida» och detta med full framgång. I början af påföljande maj uppträdde hon i en ny roll med *Ortrud* i »Lohengrin», sålunda görande en af de första debuterna som Wagner-sångerska. I nov. samma år gästade hon här åter såsom Amneris, efter att

under mellantiden ha konserterat i Norge och Köpenhamn med Edvard Grieg.

Åren 1890 och —91 sjöng hon med stor framgång i Köpenhamn Amneris och Ortrud samt kreerade där i mars sistnämnda år *Brynhilda* i »Valkyrian». Ellen Nordgren hette numera Gulbranson, sedan hon den 18 nov. 1890 ingått äktenskap med löjtnant Gulbranson i norska armén. Efter nyssnämnda uppträdande på Köpenhamns-operan blef hon inbjuden på en soaré hos danska kungafamiljen å Amalienborg, då kung Kristian förlänade henne förtjänstmedaljen i guld att bäras i Dannebrogens band. Äfven de nästföljande åren sjöng hon på Köpenhamnsoperan i »Valkyrian», »Aida» och »Lohengrin», och efter att ha gästtat Stockholm i början af 1905, då hon här så framgångsrikt

Ellen Gulbranson.
(Valkyrian.)

Stefi Geyer.

uppträdde som Amneris och *Elisabeth* i »Tannhäuser», utförde hon i april s. å. titelrollen i Ennas »*Kleopatra*», »en prestation», säger kritikern Ch. Kjerulf, »som hvilken europeisk scen som helst kunde vara stolt öfver.»

Sådana framgångar, särskildt som Brynhilda, ledde, naturligt nog, hennes tankar på Bayreuth, dit hon också begaf sig i maj. Vid profsjungningen för fru Cosima Wagner blef denna förtjust öfver den nordiska sångerskans talang och apparition. Hon blef sålunda engagerad och vistades 1896 hos fru Wagner för pröfning till utförande af Brünnhilde på festspelsteatern. Under denna tid väckte hon mycken uppmärksamhet i Wien, då Grieg där konserterade. Den 26 juli debuterade fru Gulbranson i andra cykeln af Nibelungenoperorna. Det var i »Valkyrian» och framgången var fullständig, ehuru väl hon till medtäflarinna i första cykeln hade Lilli Lehmann, som dock ej med all sin stora talang lämpade sig för Wagner-dramerna och efter ett par uppträdanden efterträddes af fru Gulbranson. Samma lycka gjorde hon i »Götterdämmerung». Efter Bayreuth-säsongen gjorde konstnärinnan en turné i Tyskland och vann triumfer i Frankfurt vid uppträdande i nyssnämnda Wagneroperor. I december s. å. sjöng hon på Berlin-operan i »Siegfrid» och »Götterdämmerung», då hon genom operachefen greve Hochberg fick emottaga från kejsaren en brosch med hans namnchiffer i biljanter. Konstnärinnan har naturligtvis äfven hedrats med svenska utmärkelsetecken. I Bayreuth har hon dessutom sjungit Kundrys parti i »Parsifal».

I början af 1897 sjöng fru Gulbranson åter *Kleopatra* i Köpenhamn och mot slutet af året gjorde hon stor lycka i München som Brünnhilde i »Valkyrian». I november lät hon första gången höra sig i London. Det var på den andra af de stora Wagner-konserterna, då kritiken yttrade om henne, »att hon obestriddt var kallad att intaga en mycket hög rang bland Wagner-tolkarne. Redan efter första uppträdandet i Bayreuth sade en ansedd kritiker om sångerskan: »Hon betager genom röst, poesi, temperament och apparition. Hennes organ utmärker sig för stort omfång, vekhet, egalisering i alla lägen och en särskild ädel klang-karaktär.» Han säger vidare: »En högrest gestalt af äkta germanisk typ rör hon sig på scenen med sparsamma, nobelt måttfulla gester, men kan i de afgörande ögonblicken bryta ut i en af situationen framkallad liflighet af stor skönhet.»

Efter 1895 dröjde det till 1898 innan fru Gulbranson åter gästade Stockholmsoperan, då hon sjöng *Valkyrian*. Det var i april månad, då hon där uppträdde som Brynhilda i »Valkyrian» och Ortrud samt medverkade på en symfonikonsert. I maj s. å. sjöng hon i Amsterdam tillsammans med herr

Elmblad i »Götterdämmerung». I jan. 1889 var hon åter i fädernestaden och uppträdde på operan i »Valkyrian» samt äfven som Elisabeth i »Tannhäuser» och Ortrud i »Lohengrin».

Senast uppträdde fru Gulbranson här 1907, hvarvid hon utförde Brynhilda i »Valkyrian» och »Ragnarök».

1896 medverkade fru Gulbranson vid uppförandet af »Valkyrian» i Helsingfors, jämte fru Järnefelt samt hrr Costa, Perron och Elmblad, då man fann hennes Brynhilda »storslagen, helgjuten och alltomfattande.» Att ytterligare följa fru Gulbransons konstnärliga verksamhet i Bayreuth etc. vore lika öfverflödigt som vidtomfattande. Efter säsongens arbete brukar fru Gulbranson draga sig tillbaka till sitt landtliga hem i Norge att njuta en välbehöflig hvila samt ägna sig åt familjelif samt landtliga och husmoderliga bestyr.

Stefi Geyer.

Under senare år har en ung violin-konstnärinna uppträdt, som synes åtnjuta lyckan att blifva allmänt erkänd som en violinist af första rangen, hvars namn läses här ofvan. I Kristiania och Köpenhamn vilja vi minnas att hon uppträdt med ovanlig framgång. I dessa hufvudstäder tager man reda på och söker vinna för sina stora konserter utlandets mest framstående konstnärer såsom solister. Här inträffar det sällan utom i Göteborg. Här snarare afråder man berömda musiker att komma hit. Förhållandena äro också för närvarande annorlunda här både i afseende på publik och konsertlokaler, det erkännes. Genom hr Gellins konsertbyrå ha vi nu blifvit i tillfälle att äntligen få höra Stefi Geyer, eller som hon kallas Stefi Jung-Geyer i annonserna om hennes första konserterande här i Musikaliska akademien den 12 och 15 februari.

Stefi Geyer är född den 23 juni 1888 i Budapest, dotter af en läkare därstädes. Då i hemmet mycket musik förekom, erhöll hon tidigt väckelse till utbildning af sina musikaliska anlag. Vid 3 1/2 års ålder lär hon ha spelat folkvisor på pianot och själf uppfunnit ackompanjemang till dem. Vid den tiden ytrade hon ock en särskild kärlek för violin, och på hennes ifriga böner skänkte henne föräldrarna en miniatyr-violin på hennes 5 te födelsedag. Fadern visade henne de viktigaste handgreppen, och snart kunde det femåriga barnet, utan att ha åtnjutit regelmässig undervisning, efter gehör en mängd melodier, som hon hört. Föräldrarna voro emellertid förståndiga nog att ej vilja utbilda henne till ett »underbarn». Men af egen drift ägnade sig den unga flickan med stor ifver åt studiet af violin-

spelet, och då hon sedan fick regelmässig undervisning, öfvervann hon med sådan lätthet de tekniska svårigheterna, att hon redan 7 år gammal kunde uppträda offentligt med stor framgång. Två år därefter blef hon elev till den berömda violinisten och läraren Eugen Hubay. Efter flere mindre konsertresor uppträdde hon i Wien 1906, där bekanta kritiker icke allenast beundrade hennes teknik, utan äfven den 17-åriga konstnärinnans mogenhet i bl. a. spelandet af Brahms' violinkonsert. Hon gjorde sedan verkliga triumftåg genom Österrike, Tyskland, Nederländerna och England.

Sällan har en reproducerande konstnär vid så unga år uppenbarat ett känslolif af sådan egenart och sådan skönhet, som framträdde i Stefi Geyers violinspel. Mad den stora själfullheten i hennes föredrag och välljudet i hennes ton, förmår hon också i s. k. virtuosstycken inlägga en känsla, som blotta noter ej kan utvisa. Allt effektsökeri eller begär att förbluffa med särskilda konsgrepp är främmande för denna konstnärinna. Hennes utseende är lika intagande som hennes spel, hvilket endast tycks vara omedelbart uttryck af en genialisk natur och som i yttre hänseende framträder med ett ädelt lugn.

(Efter N. M. Z.)

Wagner och Liszt.

ur »Kåserier»

af

Andreas Hallén.

(Fotts. fr. föreg. n:r.)

Af stort intresse äro vidare de bref, i hvilka Wagner yttrar sig öfver Berlioz, Meyerbeer, Mendelssohn, Raff m. fl., och inte minst märkliga äro de, i hvilka han uttalar sig öfver sin vän Liszts kompositioner. I intet enda af dessa bref finner man något af det översitteri, som man så ofta utan all grund lagt honom till last. Han kan väl knappast uttrycka sin beundran för och tilltro till Liszts förmåga tydligare, än då han önskar att denne skulle komponera musik till han drama »Wieland der Schmied». Wagner hyste ock den största beundran för det egendomliga i Liszts kompositioner, hvilka han anser som värdiga minnesmärken af hans storslagna individualitet. Att han i själfva verket ej hyste full tillit till den symfoniska dikten såsom konstform, kan man likväl läsa mellan raderna äfven i hans bref till Liszt, ty han ansåg att musiken som uttrycksmedel behöfver ordet till hjälp. Liszts försök att tränga utöfver den absoluta musikens gränser, så geniala de än äro, kunna endast, åtminstone tills vidare, blifva begripliga för ett fåtal. Dessa geniala försök, att

gifva musiken en större karaktäristik och uttrycksfullhet, hafva dock närmast kommit musikdramat till godo, och Liszt har således å sin sida, om icke förberedt så dock varit en ytterligare fingervisning för Wagners senare verksamhet som dramatiker.

Af mer djupgående intresse äro Wagners bref öfver Schopenhauer, Calderon, Dantes "gudomliga komedi", kristendom och buddhism m. m. Man får genom alla dessa bref lära känna gången af hans inre utveckling, huru de idéer, som han länge burit inom sig, mögnade för att slutligen i full klarhet och helgjutenhet genomtränga hans senare större verk. Om vi således i hans "der Ring des Nibelungen" lära känna den värld, i hvilken "viljan till lifvet" i all sin egoism och maktbegär blir en kamp om tillvaron, som slutligen uppfräter och tillintetgör allt och alla, så lära vi däremot i "Parsifal" känna detta förnekande af "viljan till lifvet", som genom afklädandet af det egoistiska jaget får ett bestämdt uttryck genom den mest upphöjda känslan — medlidandet.

Man hör ofta sägas, att den romantiska form, i hvilken Wagner klädt sina symboler, är föråldrad och ej kan hafva något intresse för oss moderna "normala" människor. Wagners första uppträdande skedde visserligen vid romantikens höjdpunkt i Tyskland, och med romantikerna har han det gemensamt att vilja stort. Men hvad de ej kunde, det utförde Wagner. Om romantikerna i allmänhet flögo på fantasiens vingar utom verklighetens område, så var för Wagner fantasien blott ett medel att försinnliga en högre andlig idé. Romantikens tendens går i två riktningar — universalitet och nationalitet. Inom den tyska musiken se vi båda dessa riktningar representerade, den universella genom Beethoven, den nationella genom C. M. von Weber. Wagner är föreningen af det försonande elementet mellan båda. Redan i dag har Wagners konst vunnit en universell betydelse, och ändå är han den mest nationelle af alla tyska konstnärer.

Wagners och Liszts betydelse och innerliga gemensamhet med hvarandra kan nog samt bedömas efter denna brefväxling. Denna gemensamhet i åskådningssätt kan sammanfattas sålunda: konstens uppgift är att genom det intryck den åstadkommer stegra människans etiska mottaglighet. I en stegrad etisk mottaglighet ligger öfver hufvud taget människosläktets framåtgående, och man kan därför också påstå, att emottagligheten för den äkta konsten är en ganska betecknande gradmätare för kultur och moral.

Om man vill ställa konstens uppgift så högt, skall det ej bli svårt att tillbakaslå alla slags puritanska angrepp mot densammas berättigande, hvilka, såsom förhållandena nu gestalta sig, visserligen kunna få sken af berättigande. Pressen skulle ock kunna vara

en god medhjälpare till vinnande af dessa högre mål, om den uppträdde med mer sakkännedom än som oftast är fallet, men framför allt med hjärta för hvad som göres oss behof. "En god sak bryter sig själf ban", är ett gammalt ordstäf, för hvilket visserligen en god del sanning ligger till grund, och det har icke minst beträffande Wagner visat sig att saken banat sig själf väg, fastän hindren och svårigheterna varit större än någonsin. Den personliga animositeten verkar visserligen hämmande för sakens fortkomst, men skadar den egentligen aldrig; men personligheten kan väl bli lidande här af, och därpå är ju det hufvudsakliga syftemålet med alla lögnaktiga och hätska utfall och angrepp i första hand beräknadt. Den sakkunnige motståndaren bör och kan man respektera och i fall det gäller möta i ärlig kamp, ondskan och hätskheten straffa till slut sig själfva, men mot dumheten kämpa som bekant "gudarne själfva förgäfves".

Wagners och Liszts namn skola ännu en lång tid gifva anledning till strider och tvister, men man bör hoppas att härigenom uppmärksamheten och begäret allt mer må väckas, och att genom närmare bekantskap med dem i deras skrifter större klarhet i bedömandet af deras idéer och sträfvanden måtte vinnas, hvartill deras intressanta brefväxling icke minst genom sin populära form mycket skall kunna bidra.

Musikaliska akademiens trångboddhet.

Förslag till dess afhjälpan.

Det har länge varit en erkänd sak, att Musikaliska akademien är i behof af ökad utrymme för lämpliga lokaler till konservatorieelevernas undervisning, att nu icke tala om högtidssalens ringa utrymme för konserter och olägenheter i andra afseenden. Man har tänkt sig vinna en tillräcklig utvidgning af byggnaden på n. v. utrikesministeriets tomt, och utsikterna hertill tyckas ha ljusnat, sedan ministeriet flyttats och våningen för ministern icke behöfver inrymmas i det gamla huset. Att dela tomt, så att Musikal. akademien skulle kunna komma öfver den del som gränsar till dess byggnad och resten åt Blasieholms torg bebyggas, låter sig nog ej göra. Dessutom är bara tomtens värd stora pengar och huset måste rivas i grund för att lämna rum för en praktbyggnad vid denna centralplats i vår hufvudstad.

Man måste väl sålunda rikta tankarne och planerna åt motsatt håll, österut åt Nybroviken. Men här möter ett hinder, nämligen akademiens granngård,

det Kjellbergska huset. Emellertid, då ägarinnan till detsamma, professorskan Kjellberg, afled förra året, är huset med tomt antagligen åtkomligt och det vore skäl då med allra första söka få inköpa huset för Musikal. akademiens behof. Huset med dess obetydliga tomtareal kan icke betinga särdeles högt pris, och tills vidare kanske hyrorna betäcka räntan på köpeskillingen, Som innehafvare af denna tomt är akademien i stånd att utvidga sin byggnad åt detta håll ända ned till Strandgatan i linie med angränsande hus vid denna. Vi känna ej om Musikal. akad. disponerar den fria platsen framför sin byggnad ned till gatan. I alla händelser kan den icke bebyggas af någon annan och därför åtkommas billigt nog. Akademien hade då fri och egen grund att disponera och en areal, som i öster och väster sträcker sig från nämnda gata till utrikesminister-tomten, nu skiljd från akademiens byggnad med en smal gård, som väl tillhör densamma såsom en ljusgård, och i norr och söder från Stallgatan till Kjellbergska husets granne i norr. En ganska respektabel terräng för akademien. Sedan har man två förslag att beakta. Det ena är en alldeles ny byggnad på platsen. Medel till en sådan borde kunna anskaffas genom ett lotteri, i likhet med Operans. Dramatiska teaterns och idrottslotteriet. Och för en institution sådan som Musikaliska akademien med dess för hela landet viktiga läroverk borde ansökan om ett sådant lån icke kunna afslås och säkert vinna konungens, Musikaliska akademiens f. d. preses, bifall.

Det andra förslaget, som tycks kunna beaktas och komma i fråga — naturligtvis också beroende af Kjellbergska tomtens förvärfvande — är att med tillbyggande af nuvarande huset uppföra flyglar, sträckande sig ned till gatan, ungefär i likhet med Fria konsternas akademis byggnad*). Akademins hus skulle sedan kunna påbyggas med 1 eller 2 våningar för lektionsrum etc. Nuvarande högtidssalen kunde utvidgas öster och norr ut till en stor, tidsenlig konsertsal, på en af hufvudstadens mest centralt belägna platser. En sådan sal i det blifvande Nobelhuset nära Djurgården är allt för aflägsen belägen och den under byggnad varande vid Norra Bantorget är endast provisorisk. På nedra botten af akademihuset torde kunna finnas rum för en till kammar-musikkonserter lämplig och nog stor sal, hvarjämte en tillräcklig stor lokal för det nu så trångt inhysta biblioteket kunde erhållas, — allt under förutsättning af Kjellbergska tomtens inköp.

Såsom hvarken byggmästare eller ar-

*) För att kunna få behålla denna akademins byggnad och tomt måste denna tillbyggnad ske, ty donatorn därpå hade förordnat, att tomt med byggnader i annat fall skulle tillfalla hans släktingar, om akademien flyttades till annan plats.

kitekt kan jag icke inlåta mig på möjligheten att realisera det ena eller andra af mina projekt. Men jag kan ej se någon annan utväg att tillöka Musikaliska akademiens byggnad åt annat håll än österut åt Nybroviken. Lika litet kan jag ingå i detalj beträffande en behöflig inredning och kostnadsförslag i ena eller andra fallet, men det kan väl ursäktas en intresserad för saken, att söka »draga sitt strå till stacken».

H.

Från Miláno.

Glucks »Armida», etc.

1 jan. 1912.

Från artistisk synpunkt intager otvivelaktigt »La Scala» ej allenast förnämsta rangplatsen bland Italiens teatrar, utan kan ock rivalisera med hvilket som helst af världens största lyriska konsttempel. Med understöd af en kommun, mera offervillig än den romerska, och en varmt intresserad publik, har nuvarande ledaren, härtig *Visconti di Modrone*, i förening med sceniske direktören *Mingardi*, inlagt högst betydande förtjänster om den gamla ärorika institutionen, hvilken nu upplefvat en verklig renaissance, ej mindre med hänsyn till teknisk perfektion än det om sannt konstnärliga sträfvanden vittnande artistiska arbetet.

Efter att under senaste operasäsonger ha framdragit sådana klassiska »chef-d'oeuvre» som Cimarósas spirituella »*Matrimonio segreto*», Spontínis nobla »*Vestale*», Cherubínis rätt led samma »*Medea*» och Pacínis jämväl tämligen föråldrade »*Saffo*», inledde »La Scala» den 18 dec. förra året på det mest värdiga sätt sin nya »stagione» med Glucks berömda musikdram *Armida*, ett af hans efter 1762 komponerade fem mästerverk, hvarigenom den hittills hufvudsakligen på tom virtuositet anlagda operans genialiske reformator förvärfvat sig odödlighet*). Enär den sistnämnda daterar sig från 1777, har alltså, oafsedt ett mindre lyckadt uppförande å en napolitensk teater, dröjt närmsre halftannat sekel, innan densamma gjort sitt triumferanda intåg å den italienska scenen.

I Tassos famösa hjältedikt »*Gerusalemme liberata*», snärjande korsfararne i sina garn, tyckes den förföriska österländska fén, som är protagonist i libretton till Glucks opera, på grundvalen till den förstnämnda, redan författad för Lullis »*Armide et Renaud*» (1685) af den högst medelmåttige franske poeten *Philippe Quinault* — här lyckas hon för någon tid till sitt trollslott enlevera korshärens mest lysande hjälte,

*) Hans talrika öfriga operor äro hållna i det gängse italienska manéret.

den fagre unge riddaren *Rinaldo* —, likaledes utöfvat en alldeles särskild tjuskraft å till och med de mest illustra bland gångna seklers tonsättare, hvarom sammanlagdt bortåt ett femtiotal musikdramatiska alster, Händels »*Rinaldo*», Haydns, Cherubínis, Rossinis Sacchínis »*Armida*» etc. etc. bära vittnesbörd. Om än ej jämförlig med »*Orfeo*» i fråga om melodisk inspiration, eller med »*Alceste*» och »*Ifigenia in Tauride*» i tragisk kraft och fulländadt dramatiskt uttryck, så är Glucks »*Armida*» likväl ett lysande prof på hans mäktiga genius, hvilken leder tanken på de store grekiska tragikerna *Aiskylos*, *Sófokles* och *Evrípides*.

Ej mindre de mänskliga passionerna, som i sistnämnda opera våldsamt drifva sitt spel, än det däri jämväl dominerande trolskt fantastiska elementet erhåller i musiken en ypperlig relief. Efter den något antikverade första akten har densamma att uppvisa sådana operakompositionens sannskyldiga pärlor som den nästan beethovenianskt imponerande duetten mellan *Armida* och syrerkonungen samt hennes besvärjelse af demonerna i andra akten, *Rinaldos* smältande sköna aria »*Qual magico suol*», (hvilken trolsk mark) i samma akt och hans manligt kraftiga afsked till *Armida* i den femte, tredje aktens hemskt gripande scen med hatets gudinna och hjältninnans rent af monumentalt storslagna slutmonolog, att ej tala om de tjusande baletterna. Såsom en egenomlighet — i jämförelse med t. ex. »*Tristan och Isoldes*» eller »*Sálomes*» spasmodiska sensualism — må anföras, att »riddaren af gyllene sporren» själf på äldre dagar befarade sin eviga fördömmelse, därför att han besjungit den demoniska kärleken och vållustens retande njutningar. Om ock Glucks opera ej fullt kan tillfredsställa en modärn publik, så beror detta på de klassiska formernas relativa stelhet och monotoni samt knapphändigheten af hans — visserligen nu förstärkta — orkester med dess väl enformiga kolorit, men hans musik, alltjämt högst anslående genom lif- och uttrycksfullhet, förtjänar på grund af den verkligt elyseiska fröjd, den behagfulla fägring och det nobla majestät, som präglar densamma, en hedersplats i alla tiders musikaliska pantheon.

Med hänsyn till att äfven Paris-operans senaste upptagande af »*Armida*» härom året utföll mindre lyckligt, kan i våra dagar detta verk knappast komma till sin rätt förutom å »La Scala» i Miláno — där Gluck staderade hos symfoniens fader, *Sammartini* —, hvilken både åt det lyriskt-dramatiska och det ej minst viktiga koreografiska elementet gaf en den mest splendida relief. Nämnda teaters balett häfdade här ånyo sitt världsrykte och af de underbart vackra scenerierna må särskildt framhållas fjärde aktens förtrolade slottspark med »*il fonte del riso*» (löjets källa) och sin fond af storslaget

naturligt verkande vattenfall. Man torde svårligen finna en mera idealisk protagonist, än den med skönt yppiga former och syperba vokala resurser begåfvade unga primadonnan *Eugenia Byrrio*, som ock i sitt parti inlade vederbörlig glöd och tragisk intuition. Af öfriga solister var den unge tenoren *Giuseppe di Bernárdo* en högst anslående *Rinaldo* och den utmärkte barytonisten *Francesco Bonini* en förtäfflig kung *Idraote*. Kör och orkester skötte sig med glans under ledning af *Tullio Serafin*, hvilken lyckligt betonade den för Glucks stil utmärkande varma liffullheten och markerade rymiska accentueringen.

Annandag jul presterade »La Scala» sitt andra program, bestående af *Humperdincks* f. f. g. förra året i Newyork och sedan i Tyskland med stor framgång uppförda, allegoriska sagoopera *Figli di re* (»Königskinder»). *Ernst Rosmers* naivt poetiska och högsentimentala täxt, där ej heller det humoristiska elementet saknas, har erhållit en ytterst smak- och rörande stämningsfull musikalisk omklädnad af företrädesvis wagneriansk art, men absolut kontrasterande mot en *Richard Strauss'* effektsökeri. Att något lifvigare bifall ej här ifrågakom, berodde väl hufvudsakligen därpå, att »La Scalas» kolossala scen mindre lämpar sig för dylika arbeten af »intim» natur än för den »stora» operan. Det af kapellmästaren *Serafin* dirigerade utförandet var däremot det bästa möjliga med hufvudrollerna, prinsen, violinspelerskan och den lilla gåsvaktarskan, representerade af tenoren *Giuseppe Armanini*, barotonisten *Taurino Purvis* och den charmant spanska sångerskan *Lucrezia Bori*. Stort löje framkallade de verkliga, i tid och otid kacklande gässens »interfolieringar».

C. v. P.

En Emil Sjögren-konsert i Paris.

Emil Sjögren, som nu i åtta år regelbundet besökt Paris, gaf den 5 jan. åter en konsert med egna kompositioner i *Salle des agriculteurs*. Att den hos oss så uppskattade tonkonstnären, trots oerhörd konkurrens, förvärfvat sig namn och rykte äfven i det kräsna Paris, kunde man tydligen märka af den fulltaliga och tacksamma publiken, som förutom den talrikt representerade svenska kolonien räknade ett mycket stort antal kända och berömda musici och komponister. Herr Sjögren, som själf hela tiden skötte ackompanjemang, hade äfven förvärfvat en utomordentlig stab af konstnärer för återgifvandet af programmets olika nummer.

Konserten inleddes med fjärde violinsonaten (h-moll; op. 47), utförd af rumäniern mr *Georges Enesco*, en ung

men fulländad konstnär, mycket populär och anlitad i Paris' musikklif, och som gaf den härliga tonskapelsen en briljant tolkning, belönad med stormande applåder.

Härefter bjöd programmet en afdelning romanser, föredragna af baritonen Jan Reder, en förstklassig sångare, som bl. a. ofta medverkar vid de berömda Lamoureux konserterna, hvilka höra till världsstadens största musikevenemang. En mycket lycklig fransk öfversättning af den ofta hörda »I Seraljens lustgård», en outgifven romans, benämnd »Sur l'escalier de Jadi», och »Pourquoi se tourmenter» (op. 54, II.) rönt det lifligaste bifallet.

Podiet bestogs nu af en 15-årig brasiliansk pianist, Mlle Guiomar Novaes, prisbelönt elev vid konservatoriet här. Hon besatt en ovanlig säkerhet, för enad med ett utmärkt anslag, och återgaf trenne kortare pianokompositioner, af hvilka »La Tourterelle» (op. 41) måste bisseras.

En ännu outgifven sonat (h-dur; op. 58) för piano och violoncell, spelades af kompositören och den äfven i Stockholm välkända m:me Margherita Capon-sacchi. De hjärtliga och ihållande applåderna som följde, gällde i lika hög grad det nya verkets skapare, som den utmärkte och vackra konstnärinnan.

Miss Minnie Tracey, icke heller alldeles obekant för Stockholmspubliken, gaf en värdig afslutning åt det synnerligen vackra programmet, genom sitt nobla föredrag af fem romanser, af hvilka må särskildt framhållas »Provence» och 2 sånger ur »Spanisches Liederbuch».

Som en kuriositet kan nämnas, att de medverkande artisterna representerade fem olika nationer, hvilket om inte annat kan ha sin betydelse för spridandet af kännedomen om vår store komponist och hans verk.

Herr Sjögren, som åtföljes af sin fru, har före jul gifvit en konsert i Frank urt a/Main samt deltagit i några tyska musikfester, och är nu på hemväg öfver Köpenhamn, där möjligen en konsert gifves, för att sedan återtaga sin verksamhet som organist i Johannes kyrka.

W. B.

Två bref från Hæffner.

(Ur Tidning för musik, Helsingfors.)

Ett meddelande af O. Andersson i nämnda tidning med anförande af ett par bref från Hæffner måste ovillkorligen intressera oss, då den berömda musikern så länge här i Sverige haft sitt hem och verkat. J. C. F. Hæffner var ju här hofkapellmästare 1799—1808, blef sedan domkyrkoorganist och Director musices i Upsala, utgifvare af Svenska koralboken och kompositör till

en mängd tonsättningar, hvaribland särskildt må nämnas de präktiga studentmarschererna. De ofvan nämnda brefven, ur fröken E. von Schantz' samlingar på Pernå gård i Finland, äro mycket karaktäristiska och upplysande om Hæffners lefnadsförhållanden. Hæffner umgicks mycket med Upsala-studenterna och bland dem voro ett par finska, A. I. Arwidsson och J. J. Pippingskjöld som tillhörde hans krets och af hvilka den senare en tid var hans elev i musikteori. De här i fråga varande brefven, hvari hr O. Andersson gjort några uteslutningar, taga vi oss friheten meddela här. De äro adresserade till båda de nämnda finnarne.

Uppsala den 20 augusti 1821.

Mina Bästa Bröder.

Nu har jag börjat arbeta på klaverutdrag af all musik jag komponerat, visor och hur allt det — — tyg af musik heter, för att utgifva det tryckt. Om det kommer därpå an, kan det bli utom visorna nära 600 ark, men det är för mycket, således utgallring. Men huru skall man det få tryckt? Våra boktryckare kan ej börja därmed förr än nästa februari; och bli de rika i vinter, så ska de förskrifva nya stycken, då kan det gå fort som f—n. Men jag är utan pengar, fattig som djävulen. Hör ni finnar, kunde ni ej låta trycka allt detta i Petersburg och kunde ni, ärliga finnar skaffa mig i höst några penningar, skulle jag på ert ärliga ansikte lämna all musiksmörja; jag är öfvertygad, vore någonting öfver sedan kostnaderna betalats, fick jag nog detta. Hvad mena Bröderna? — — — Alla låta hälsa, alla må bra. Zeipel är med hö-, råg- och kornbergning sysselsatt. — — Hälsa alla finnar. Jag är med lif och själ

Brödernas ödmjuka tjänare.

Hæffner.

Uppsala den 22 sept. 1821.

Mina Bröder!

Blott galenskap får ni i dag. Barren skrika om mig som rasande. Tvänne äro sjuka. Och nyss var vaktmästar Berggren här med en stämning på 500 Rd. r.g., tvänne qojkar ha inga skor — den äldste sitter och kopierar en afhandling om kyrkotoner, som ska in i Litteraturtidningen — mitt goda snus är slut, jag tager nu en pris Domanders fina; jag har ej så mycket mynt att köpa papper att komponera på, jag tager gamla lappar utaf böcker och kloddar därpå; ingen ved har jag; jag tar skalbaggar och kokar kaffe därmed, som består af åtta böner för min sats i dag — är det ej härligt och skönt?

Men så galen som svenskarna och nordbaggar är jag dock ej. Ni finnar, ni få hämnna alla mina oförrätter. Hade jag kommit ibland Hottentotterna

och varit en verksam vid deras opera 30 år, varit deras kapellmästare i 22 år och detta med heder, hade skrivit hundratals saker för dem, t. o. m. lärt deras prester messa, de hade lämnat eller gifvit mig, att jag med mina 11 barn och hustru kunnat lefva. Hör ni, min hund Fidell, som äfven blifvit gammal, står gråtögd för mig, jag har inga skorpor att ge honom. Nordbaggar skickade i februari månad ett bref till mig i en så skrytande ton som Bonapartes krigsbulletiner, med en frihetssång och lofvade 100 Norges bankosedlar, som utgör 150 svenskt banko, för bästa melodi till den matta frihetssången, som härmed i afskrift följer. De uppmanade mig, som författare till musiken till Thormoder Kolbrunarskald, att försöka min lycka. Jag hoppas min melodi, som äfven här medföljer, har mera frihetsluft än deras ord.

Hör ni finnar, spänn upp all er poetiska kraft, skrif en visa efter denna musik — — — Men sjunger ni den musiken, så ber jag, sjung den med kraft, ej med Uppsala professorernas köld, undantagandes Geijer; tag den till bild i kraften, annars är visan strunt. — — — Magist. Ramström och Palmblad äro hederliga gossar. Dem har jag att tacka för att jag icke dött som en Gerstenberger Ugolini. De börja i slutet af dec. att trycka mina arbeten med 6 ark i sender. Prenumerat. tager därpå 12 svensk banko för arket — skaffa mig många och snart. Svenskarne äro mera galna än jag i musiken. Huru det är med deras poesi vet jag ej. Valerius har skrivit en opera, Björn Järnsida, däruti finnes en portativ Valhalla, som transporterats från Paris. Dupuy har skrivit musiken därtill. Ifrån Ryssland få de en spegel, som ska vara så stor som hela fonden på teatern, för att presentera, jag tror, alla ansikten af Stenbock, Dupuy, Blad et cons., för att upplifva deras förvisnade känslor. — — Därtill ha de pengar, gamla vällustingar, hvars krafter upplifvande är mera en allmänhetens skyldighet än deras kyrkosång. Dupuy har med sin musik till Björn Järnsida betalt alla sina björnar — — — men till koralbokens tryckande är jag lam (o) skyldig 600 r. d. banko. För att omsätta detta lån på disconten, har jag måst sälja mitt klaver, min goda violin. Men jag tröstar mig, min koral är skriven för evigheten.

Svara mig snart om jag kan få en 1000 r. d. till understöd åt boktryckaren och mig! så dansar jag polska hvar afton till finnarnas ära: Jag är med lif och själ

Eder tillgifne tjänare

Hæffner.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

- Jan. 16. Bizet: *Carmen*. (Carmen: fru Claussen; Don José: hr Schweback.)
17. Gounod: *Romeo och Julia*.
18. *Vernländingarne*.
19. Wagner: *Tannhäuser*.
20. Puccini: *Bohème*. (Mimi: fru Hesse-Lilienberg.)
21. *Vernländingarne* (matiné).
21. Hallén: *Harald Viking*.
- 23, 29. V. Peterson-Berger: *Arn-ljot*. (Arn-ljot: hr John Forsell, 1:a gästsupptr.; Unna, Gunhild, Waino; fruor Jahnke, Claussen, Osear; Olof Haraldson: hr Oscar; skalderna: Gissur Hvite, Tormod Kolbrunnarskald, Torfin Munn; hr Stiebel, Heron, Lennartson; Öst-mund, Gudfast Grimsson, Sigvald Grimsson, Torar lagman; hr Svedelius, Mandahl, Stiebel, Nygren; Finn Arnesson, Tore Hund; hr Kristensen, Grafström; Sigurd i Slandrom, Bård i Bräcka, Henning i Ås; hr Stockman, Ericson, Arrhenius; Göka-Tore, Aflo-Faste, Ubma; hr Sjöberg, Nyrén Malm.)
34. Mozart: *Figaros bröllop*. (Grefvinnan, Suzanna Cherubin, Marcellina; frk Larsén, fruor Hesse-Lilienberg, Claussen, frk. Lindegren; Grefven, Figaro, Bartholo, Don Bazil, Don Curzio, Antonio; hr Oscar, Stiebel, Svedelius, Malm, Lennartsson, Grafström.)
- 25, 28. Verdi: *Trubaduren*. (Grefve Luna: hr Molin, deb.; Maurico: hr Schweback.)
26. Tschajkowsky: *Eugen Onegin*. (Onegin: hr Forsell, gäst; Larina, Tatjana. Olga, Filipjewna; fru Claussen, frk. Larsén, fruor Järnefelt, Jahnke; Lenski, furst Gremin, Saretzki, Triqué; hr Nyblom, Sjöberg, Stiebel, Malm.)
27. Thomas: *Mignon*. (Mignon: frk. Hörndahl; Philine: miss Case, deb.)
28. Balett: *Barnens juldrom*; Foroni: *Advokaten Patelin*. (Guillemette, Angélique, Bobinette: fru Oscar, frk. Berglund, fru Bartels; Patelin, Joseaume, Aignelet, Jacquinard, Carlot, hr Oscar, Stiebel, Malm, Grafström, Lennartsson.)

Oscarsteatern.

- Jan. 16—18. Oscar Strauss: *Chokoladsoldaten*.
- 19—27. Hervé: *Lilla Helgonet* (Mamzell Nitouche).
21. Georg Jarno: *Till kejsaren* (matiné).
28. Franz Lehár: *Eva*, operett i 3 akter af Willner och Bodanszky. Öfvers. af O. Ralf. (Pepita Desiré Paquerette, Eva: fru Meissner, frk. Grünberg; Flaubert, Millefleur, Lurousse, Mathieu, Voisin; hr Ullman, Schröder, Textorius, Wickbom, Ralf; Prunelle, Freddy: hr Allum, Bergström; Elli, Chi-Chi: frkn. Lindzén, Kårzell.)
18. Reskamraten (matiné).

Cirkusbyggnaden å Djurgården.

- Jan. 21. Konsert. Wagner: 1:a och 3:e akterna ur "Parsifal". Solister: hr Werner Engel (fr. Zürich), John Föns (Köpenhamn), Paul Schmedes (Berlin), G. Sjöberg. Dirigent: hr Seeber van der Floe (Karlsruhe). Till förmån för Sofiahemmets pensionskassa för sjuksköterskor.

Vetenskapsakademien.

- Jan. 24. Konsert af finske violinvirtuosen Sulo Hurstinen. Biträdande pianist: hr Gust. Nordqvist.
29. Konsert af pianovirtuosen Michael v. Zadora.

Musikal. akademien.

- Jan. 26, 23, 31. Brüssel-stråkkvartettens kammarmusikaftnar. 1. Beethoven: Stråkkvartett op. 74, Ess dur; Duo för altviolin och violoncell (mit zwei obligaten Augengläsern); Stråkkvartett op. 132, A moll; 2. Tschajkowsky: Stråkkvartett op. 30, Ess dur (zum Andenken an Ferd. Laub); Brahms: Kvintett för klarinett (hr Johanson) och stråkkvartett, op. 115, A moll; 3. Schubert: Stråkkvartett (op. posth.) D moll; Haydn: Stråkkvartett n:o 68, F dur; Smetana Stråkkvartett: "Aus meinem Leben".

Från den 20 jan. finna vi vår så högt värderade, intagande operasångerska fru Davida Hesse-Lilienberg, återengagerad för en tid framåt vid Operan. Hennes första uppträdande skedde i »Bohème» som Mimi, en af hennes glansroller. En annan sådan följde därpå, nämligen Susannas i »Figaros bröllop». Särskildt vid första återuppträdandet rönt hon starka bevis på publikens sympatier för sin favorit. Att hr John Forsell, hvilken som man vet åtnjuter ett nästan till dyrkan gränsande favoritskap hos vår publik, speciellt hos det täcka könet, skulle välkommen till Operan med stora ovationer, blommor och en mängd inropningar, vid sitt nu började gästspel, var själfskrifvet. Han öppnade det med titelrollen i Peterson-Bergers »Arn-ljot», som han skulle ha kreerat förr, men som till följd af förhinder å hans sida öfvertogs af den nu aflidne hr Frith. Strömberg. Hr Forsells stora musikaliska och dramatiska förmåga gaf en lyckad framställning af rollen, om än stundom med en sentimentalitet, som man ej kunde vänta af den nordiska vikingen. Rollbesättningen i operan var för öfrigt densamma, med fruarna Claussen och Oscar lika utmärkta i sina partier. I »Trubaduren» har hr Schweback återgifvit Manrico för första gången; hr Molin har fortfarit att debutera som grefve Luna, likasom miss Case som Philine i »Mignon». Hr Forsell hade sin andra roll denna gång

som Eugen Onegin, hvars berömliga återgifvande är välbekant. I denna opera utfördes furst Gremin, som vi tro, för första gången af hr Sjöberg. Rollen har alltid förut innehaft af hr Wallgren. Foronis kvicka enaktare, »Advokaten Patelin», med sin muntra handling och musik, har återupptagits. Reprisen af »Konung för en dag», med ny besättning af hufvudrollerna få vi i ett följande nummer omnämna.

Oscars-teatern har jämte »Till kejsaren» och »Chokoladsoldaten» återupptagit »Lilla helgonet», i hvars kvinnliga hufvudroll frk. Inga Berentz, som bekant, är särdeles lyckad. En ny operett af Lehár, »Eva», har i dagarna haft sin premiär och torde komma att hålla sig länge uppe som kassapjäs. Vår bekantskap med densamma kan först ske senare.

Konserten på Cirkus söndagen den 21 kl. 2 e. m. med uppförande af 1:a och 3:e akterna af »Parsifal» — ett, som det kunde tyckas, vanvördigt neddragande från scenen till konsertsalen — hvars svårigheter med allt skäl kunde anses öfvervinneliga här efter så kort öfningstid, blef emellertid en erkänt lyckad framställning, som gjorde stort intryck. Dirigenten hr Seeber van der Floe hade därvid visat sig som en verklig trollkarl, som hade kört och orkester fullständigt i sin makt. Af solister framstod särdeles hr Werner Engel (från Zürich) som Amfortas med en präktig stämma; lyckade voro också dansken hr Föns som Gurnemanz och hr Paul Schmedes (Berlin) som Parsifal. Äfven de svenska solisterna hr Sjöberg och fru Afzelius-Bohlin i mindre partier bidro till framgången af det hela. Hufvudsolisterna och den energiske dirigenten, hyllades lifligt af den fulltaliga publiken.

Brüsselkvartettens tre soaréer, hvilkas program läses här ofvan, gäfvos äfven i år för fylld salong och med rikligaste bifall. En svensk klarinettist hr Johansson medverkade ock i Brahms' klarinettkvartett. Den finske violinvirtuosen Sulo Hurstinen, visade mycket framstående egenskaper såsom sådan. För hans program likasom för pianovirtuosen Zadoras konsert sakna vi nu utrymme att redogöra.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Den här förut omnämnda operanyheten »Lejla» af N. Berg väntas komma till uppförande vid midten af denna månad.

Musikaliska akademien höll den 25 januari sammanträde under ordförandeskap af preses, justitierådet Karl

Silfverstolpe. Läraren vid musikonservatorium, musikdirektör J. A. Johnson, beviljades på grund af sjukdom tjänstledighet under två månader. Till vikarie förordnades musikdirektör Ernst Willners. Vidare föredrogs och bifölls en af akademiens ledamot, professor Henri Marteau, gjord hemställan att få tillägna akademien den af honom komponerade Suite för violin och orkester, hvilken han inom kort kommer att offentlig framföra i Stockholm.

Slutligen anmäldes, att till akademien öfverlämnats, enligt testamentarisk disposition af fru Thecla Dahlin, f. Littke, och fröken Ellen Littke, en gåfva, bestående af ett af professor W. Wallander utfördt crayonporträtt af Beethoven, samt att akademiens bibliotek fått mottaga gåfvor från tonsättaren J. A. Hägg, direktör Richard Andersson och professor F. Schulthess samt från Svenska musikförlaget.

Musikkonservatorium. Ut-nämnde äro: lärarne vid Konservatoriet K. F. Valentin och A. V. Bergenson, att med benämning professorer vara innehafvare, Valentin af lärarbefattningen i musikens historia och estetik samt Bergenson af lärarbefattningen i harmonilära.

Hr Seeber van der Floe, säsongens Parsifaldirigent, har mottagits i audiens af konungen, hvilken till honom öfverlämnade sin medalj i guld med k. krona.

Stefi Jung-Geyer, den berömda violinkonstnärinnan, ger den 12 och 15 dennes konserter i Musikaliska akademien. På den första af dessa spelar hon Goldmarks violinkonsert, A-moll; därpå följa: Beethoven: Romans G-dur; Bach: Gavotte: d'Ambrosio: Canzonetta, Kreisler: Altwiener-Tanz, Sarasate: Zapateado, Vieuxtemps: Rando, E-dur.

Hofsångerskan fröken Signe Rappe har återkommit till Stockholm efter sitt särdeles framgångsrika biträdande på Konserthuset i Leipzig. Konserter gåfvos sedan i Bremen och Düsseldorf med pianoackompanjemang. Om fröken Rappes sång i dessa städer äro alla kritiker ense beträffande stämmans ovanliga välljud och bärkraft, teknikens öfverlägsenhet och föredragets själfullhet. Prof. Marteau's program upptog Fr. Berwalds Duo, Sjögrens Sonat n:o 2 E-moll och Peterson-Bergers Sonat n:o 2 G-dur, därpå Sjögrens sonat var mest bekant och prisas som ett sällsynt skönt verk. Äfven Berwald-numret väckte stort intresse. Peterson-Bergers Sonat, en novitet för Tyskland, hvilken utförligast omnämnes af kritiken, rönt enligt alla omdömen mycket varmt erkännande. Fröken Rappes program

upptog sånger af Sjögren, Stenhammar, Liljefors och Alfvén. Särskildt anslog Liljefors' Orsavis och Alfvéns »Skogen soffer».

Nästa symfonikonsert på k. teatern äger rum den 3 d:s under hr Järnefelts ledning. Prof. Marteau kommer därvid att medverka.

Svenska musikfesten i Dortmund. Prof. Marteau och musikdirektör Georg Hüttner från Dortmund inträffa här i dagarna för att träffa anordningar rörande den stora musikfesten i nämnda stad d. 8, 9, 10 och 11 juni.

O. D:s sångarfärd till Tyskland. Som bekant, skall elitkören af Uppsalasångarna, kören O. D., på begäran medverka vid den stora svenska musikfesten i Dortmund i sommar. Under nedresan ges repetitionskonsert i Uppsala, konserter i Stockholm, Linköping, Jönköping och Helsingborg, hvarifrån färden ställes direkt till Dortmund. Efter vistelsen där äro planerade uppträdanden i Köln, Hamburg och Köpenhamn. Uppsalakören torde bli omkring 60 man.

Göteborg. Aulinska kvartetten firade den 29 januari 25-årsdagen af sitt första uppträdande med konsert i Konserthuset.

Aulinska kvartettens jubileum högtidlighölls sedan med en fest å Palace Hotel. Festen hade form af sammanträde med Kammarmusiksamfundet och inleddes med konsert af Aulinska kvartetten. Härefter intogs supé. Vid champagnen talade bankdirektören H. Mannheimer för festens föremål, närmast Tor Aulin. Han öfverlämnade till hr Aulin en bland vänner i Göteborg och Stockholm subskriberad minnesgåfva, bestående af en praktfull kanna, fylld med guldmynt. Hr Aulin tackade med synbar rörelse. Därefter hollos tal af professor Marteau och kapellmästare Hüttner från Dortmund, båda för hr Aulin.

Malmö musikkonservatorium afslutade höstterminen den 23 december. Elevantalet har under den gångna terminen stigit öfver 100-talet och utvisar således fortfarande afsevärd ökning.

Under terminen har konservatoriet nått sin instrumentala fulländning i och med införande af undervisning i oboë, fagott, waldthorn och harpa. Fullständig undervisning meddelas följaktligen nu i alla ämnen, och undervisningsplanen upptager: violin, violoncell, kontrabas, flöjt, oboë, clarinett, fagott, waldthorn, trumpet, basun, harpa, piano, orgel, notlära, körsång, bel canto, harmoni, komposition, musikhistoria, instrumentation och italienska språket.

Lärareantalet har under terminen utgjort 13. Af dessa äro hrr E. Balla-

rini, J. Gerlach, G. Sambuchi, G. Maestri och B. Madel samt fröknarna L. Sanini och Sigrid Miltopæus nyanställda vid konservatoriet. Undervisningen för hr E. Paccagnella, som insjuknat, har öfvertagits i orgel af hr John W. Heintze och i sång af fröken Miltopæus och direktör Tronchi.

Under höstterminen har direktör Tronchi jämväl öfvertagit ledningen för den af honom startade Malmö Symfoniorkester. Såsom ett exempel på huru långt konservatoriets undervisning nått kan anföras, att tre af dess elever erhållit anställning i resp. första stämmor vid orkestern.

Ett officiellt erkännande har konservatoriet erhållit i det diplom för guldmedalj, som tilldelats å den stora italienska jubileumsutställningens musikafdelning.

Vårterminen började redan den 8 januari. Elever kunna anmäla sig skriftligen eller personligen hos konservatoriets direktör, G. Tronchi. För inträde erfordras ej förkunskaper utan blott blott anlag för musik.

Från andra land.

Paris. Stora Operan har i början af året uppfört Saint-Saëns »Dejanira», som hade sin premiär i Monte Carlo. En korrespondent till en tysk tidning förmåder, att den gamle komponisten blef rikt hyllad, men att publiken fann sig besviken.

På Opéra Comique har gifvits en nyhet, »Berenice», till hvilken tonsättaren Albin Magnard själf författat texten efter Racine. Hr Magnard säges till en lyckad text ha skrivit behaglig musik.

Marie Wieck, den här genom sina besök bekanta pianisten, halfsyster till Clara Schumann, fyller i nästa månad 80 år. Hon är ännu vid god vigör och bedrifver sitt pianospel som förut.

Mozart och frimurarna. Rich. Koch har skrivit en liten bok »Mozart, Freimaurer und Illuminat», som lär vara af intresse. En del af Mozarts kompositioner stå i direkt sammanhang med frimureriet, och fyra loger af sällskapet bära hans namn.

Rättelser.

Författaren till »Roma»-korrespondensen i n:o 1 ber att få påpeka ytterligare rättelser i detsamma. Sid. 5 sp. 3, r. 28 uppf. står: pjesen i, läs: pjesens; i not 1 (sp. 1) står: ceuver, läs: oeuvre; not 3, r. 2 uppf. står: cetta: läs: citta, hvarjämte 3:e spaltens nummerordning på noterna hör vara 4, 5 (i st. f. 2, 4).

Kungl. Musik-Konservatoriet i Leipzig.

Antagningspröfningarna äga rum Onsdag och Torsdag den 10 och 11 April 1912 under tiden från kl. 9—10. Personlig anmälning till denna pröfning sker på Tisdagen den 9 April å Konservatoriets byrå. Undervisningen omfattar alla grenar af musikalisk konst, nämligen: Piano, samtl. Stråk- och Blåsinstrument, Orgel, Konsertsång och dramatisk Operautbildning, Kammar-, Orkester- och kyrklig musik, samt Theori, Musikhistoria, Litteratur och Ästhetik.

Prospekt på tyska och engelska språket utlämnas gratis.

Leipzig i Januari 1912.

Kungliga Musik-Konservatoriets Direktorium

Dr. Röntsch.

Obs.! Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å Expeditionen.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Conzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Frans J Huss*. Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition Kammakaregatan 6*.

För Porträttsamlare.

Fina Sköntrycks-exemplar af *Svensk Musiktidning*, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

Mendelssohn-Album

för piano, innehållande:

Klavierstück, Scherzo, Gondellied
med *Felix Mendelssohn-Bartholdys*
porträtt. Pris kr. 1: 25.

I musikhandeln och på *Svensk Musiktidnings Expedition*.

**OBS.! Billig och verksam
annonsering om Musiklektioner,
Musikalier och Musikinstrument i
Svensk Musiktidning.**

J. LUDV. OHLSON STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmoonier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumntets bestånd.

Obs.! Hufvuddepôt för Blüthners och Rönischs världsberömda Flyglar och Pianinos.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel.: Brunkeberg 14 97. Kammakaregat. 6, 1 tr. öfv. gården. *Frans J. Huss*.

Ludvig van Beethoven

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln å 50 öre.

Svensk Musiktidnings Expedition.

— Innehåll —

Ellen Gulbranson (med porträtt). — Stefi Geyer (med porträtt). — Wagner och Liszt. Ur "Käserier" af A. Hallén (forts. o. slut). — Musikaliska akademiens trångboddhet. Förslag till dess afhjälpan, af H. — Från Milano. Glucks "Armida" etc., af C. v. P. — En Emil Sjögren-konsert i Paris, af W. B. — Två bref från Hæffner. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten. — Från andra land. — Rättelser. — Annonser.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — 32:a årg., — för hvarje musikaliskt hem.

utgifves 1912 efter samma plan som förut, innehållande **populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier** etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris 5 kronor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten bäst å posten.**

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikhundningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tipnindar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast utveckladt. *Svensk musiktidning* meddelar och en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.